

مقدمه

تشکیل ائتلاف‌های فراگیر و ایجاد زمینه همکاری و تعامل منطقه‌ای همواره مورد توجه و تأکید کشورهای منطقه ژئوپلیتیکی غرب آسیا بوده است. به همین دلیل از دیرباز این منطقه شاهد تلاش‌هایی برای ائتلاف میان کشورها مثل ناتوی اسلامی که باهدف مقابله بانفوذ اندیشه‌های مارکسیسم طراحی شده بود، بوده است. شورای همکاری خلیج فارس نیز که به منظور تأمین دسته‌جمعی امنیت خلیج فارس شکل گرفت، در همین راستا قابل تفسیر است؛ تلاش‌هایی که البته هیچ‌یک نتوانستند به نتایج مؤثری دست یابند. افزایش تنش و درگیری منطقه جنوب غرب آسیا در سال‌های منتهی به ۲۰۲۰ میلادی و رخداد‌های ناامن کننده‌ای نظیر تشکیل گروه‌های تروریستی و نیز وقوع جنگ میان برخی کشورها از سوئی و از سوی دیگر آشفتگی سیاسی پیش آمده در بسیاری از کشورهای منطقه مثل عراق، سوریه، بحرین، یمن و... برخی کشورها را بر آن داشت، تا این بار با حمایت قدرت‌های غربی، در پی شکل‌دهی به یک ائتلاف نظامی در منطقه باشند.

در این راستا به صورت مشخص کشورهای عربی منطقه به‌ویژه عربستان سعودی، در پی آن برآمدند تا با کمک آمریکا به تشکیل یک ائتلاف نظامی عربی در خلیج فارس اقدام کنند؛ و با این کار با افزایش نفوذ ژئوپلیتیکی ایران و افزایش قدرت نظامی و منطقه‌ای ایران، در منطقه مقابله کنند. نشانه‌های جدی شکل‌گیری ائتلاف نظامی عربی خلیج فارس، در سال ۲۰۱۷ میلادی و هم‌زمان با تشدید علاقه‌ی کشورهای عربی خلیج فارس، برای شکل‌دهی به این ائتلاف - که بسیاری از تحلیل‌گران بر روی آن «ناتوی عربی» نام گذاشتند - مشاهده شد. در همین سال